

Etterkommerne av nybrottsfolket på Seternes

Sammenfattet av Ole
Kristian Jørgensen 2015,
oppdatert 2023

Amanda og Alf ca. 1920

Marie Amanda Elisabeth, døpt Seppola, født i Kvæningen 16.06.1901, døde på Skjervøy 25.01.1968 og Alf Jørgen Jørgensen, født i Simavåg 21.01.1901, døde på Skjervøy 27.12.1972.

De kjøpte Seternes i 1932 og bodde der til 1959, dyrket opp jorda og bygde opp husene tre ganger. Seternes ble overført til etterkommerne i 1965.

Amanda og Alf hadde tolv barn: Avle Marinius 1922, Julius Bergeton 1924, Ruth Pauline 1925, Laila Sofie 1927, Jenny Annie Elisabet 1929, Roald Martin 1930, Gunvor Marie 1932, Ole Kristian 1934, Sigmund Edvin 1936, Rolv Johannes 1938, Georg Anselm 1940 og Astrid Synøve 1942.

Seternesfamilien ca. 1950

Hvordan gikk det med Seternesongan?

Barna fra de fleste småbruk i Troms og Finnmark måtte finne seg andre levemåter enn foreldrene fordi de ikke kunne livnære seg på de små brukene. For guttene var fiske og sjøfart et alternativ, og de aller fleste havnet her, men fiske ble stadig mindre attraktivt. De fleste jentene tok jobb som tjenestejenter, og noen arbeidet som ufaglærte på butikker og i fiskeindustrien.

Utdannelse utover folkeskole var en sjeldenhet, og tilbudene var ytterst sparsomme. Etter andre verdenskrig var det bare Tromsø by som hadde realskole og gymnas (ungdomsskole og videregående), men konkurransen for å komme inn der var ekstremt stor. Folkehøgskole var et alternativ, og en kunne komme inn på handelskole hvis en hadde praksis fra butikk eller lignende. Etter noen års praksis på fiske kunne guttene gå fiskerfagskole, maskinistskole, eller gå kystskipperskole og bli skipper eller maskinist på mindre båter. Man kunne og gå på styrmanns – og skipsførerskole eller videregående maskinistiskoler etter noen års fartstid til sjøs.

Tilbudene ble etter hvert litt bedre, og de yngste av Seternes-barna fikk stadig flere muligheter, men kravene til opptak var strenge og det var vanskelig å konkurrere med andre som hadde bedre skolegang. Folkeskolen på Taskeby ga ikke de store poengene, og de som gikk der under krigen fikk knapt nok halv skolegang. Skolen hadde bare utdannede lærere, og de fleste var der kun en kort periode. Undervisningen var todelt (småskole og storskole) og de gikk i perioder på fjorten dager, altså halvdelen av dagens skoleår.

Da befolkningen ble evakuert høsten 1944 ble de fleste uten skolegang, og skoleåret 1945-46 var alle uten skoletilbud fordi skolen var brent. Derved mistet de to skoleår i tillegg til dårlig skolegang under andre verdenskrig.

Dårlig skolegang betyr ikke at ungene på Seternes ikke lærte noe i oppveksten. Mor Amanda var svært nøye med at ungene lærte å skrive, lese og regne og denne undervisningen foregikk på kjøkkenet mens hun arbeidet med andre ting. De største barna skolerte de yngre, og takket være dette ble store hull i den formelle skolegang redusert.

Jentene lærte mye om husstell og fjøsstell samt strikking, veving, sying og spinning m.m. Guttene ble opplært i driften av småbruket og måtte som jentene tidlig delta i arbeidslivet. Dessuten inngikk stell og produksjon av fiskeredskap samt deltakelse i et variert heimefiske. Etter krigen var alt nedbrent på Seternes, og alle måtte delta i gjenoppbyggingen. Seternesguttene var habile hjelpearbeidere før de var konfirmert. Alle ble opplært til å klare seg sjøl, noe som førte til at de hurtig ble selvstendige.

For at barna skulle få et minimum av skolegang sa far Alf at han skulle hjelpe til slik at alle kunne gå på folkehøgskole. Som vi skal se fikk alle det, eller tilsvarende utdanning. Noen kom tidlig ut i arbeidslivet og finansierte skolegangen sjøl, men behøvde de hjelp fikk de det.

Småbruket på Seternes ble for 50 år siden overført til barna etter Amanda og Alf og omdannet til familieandelslag, og familiene til de elleve i søskenflokkene eier en ellevtepart hver. Store deler av familiene møtes på Seternes den første helgen i juli hvert år. Utenom det møtes de til vår- og høstdugnad for å holde stedet ved like. Noen i storfamilien ferierer på Seternes i kortere eller lengre perioder. Hittil betaler ingen i familien for oppholdet, men de må bestille plass på forhånd og betale for strøm. Andelslagets ivaretas av et styre på tre som står på valg hvert år på årsmøte. Når en av de første elleve feller fra overtar en fra neste generasjon vedkommende plass i andelslaget. I sittende styre er

det en fra første generasjon og to fra neste generasjon sant en vararepresentant fra andre generasjon som styrer eiendommen og driften av Seternes vil forhåpentligvis fortsette etter at alle de første elleve er borte.

Med dette som bakteppe skal jeg forsøke å fortelle hvordan det gikk med de eldste av etterkommerne til nybrottsfolket på Seternes, og jeg begynner øverst. De fem yngste forteller om seg sjøl.

Avle Marinius var født i 1922 og var ti år da familien flyttet til Seternes. I oppvekstårene var han med å bygge og ryddet småbruket og deltok i hjemmefisket sammen med faren. En slik oppvekst kan det skrives bøker om og det var lenge før noen snakket om barnearbeid.

Han deltok også på Lofotfiske og på Finmarken samt sildefiske på fjordene. I de første krigsåra var han utkommandert til arbeidstjeneste hvor han for det meste var mannskap på båter som fraktet varer for tyskerne. Han fikk permisjon til å gå på kystskipperskolen og senere på stuertskole i Sandefjord. Under evakueringen var han stuert på et hotell på Sortland.

Etter krigen var han en tid stuert i nordsjøfart og deretter arbeidet han på en fiskematbedrift i Tromsø. Her tok han handelskoleutdannelse og han følte seg rustet til å starte egen bedrift. Sammen med en kompanjong og svoger startet de Skjervøy Fiskematforretning som senere utviklet seg til Skjervøy Matsenter hvor han arbeidet fram til sin død i 1985.

Avle ble gift i 1946 med Maren Elise Flåten. De fikk fire barn. Avle var aktiv i Heimevernet og han deltok meget aktivt i kulturarbeidet på Skjervøy.

Julius Bergeton var født i 1924 og døde samme år bare fire måneder gammel.

Ruth Pauline var født i 1925 og var 7 år da familien kom til Seternes. Som eldst av jentene fikk hun tidlig lære å ta ansvar både for seg selv og for en hærsikare av yngre søsken. Hun var lærenem, og ble etter hvert en viktig medhjelper for Amanda. Under krigen måtte alt utnyttes, og Ruth var særlig flink til å sy om gamle klær til søsknene. Og hun kunne både spinne og veve.

Som tenåring var hun hushjelp hos en handelsmann på Skjervøy, og under og etter krigen arbeidet hun på sykestuer o.l. Deretter gikk hun på Heimly Ungdomsskole på Finnsnes og etter det arbeidet hun bl.a. på Skjervøy Sykestue og som husmor på Taskeby internatskole. Deretter gikk hun på Elverum Husmorvikarskole og var en tid husmorvikar i et område på Løten.

I 1951 giftet hun seg med Gunnar Johnsen og de bosatte seg på Langli i Skiptvet kommune hvor han var lærer. De fikk 3 barn. Ruth og Gunnar drev i mange år et lite gartneri i bakgården til huset på Langli hvor de bl.a. solgte prydbusker og blomster. Dette var Ruths hovedeskjeft fram til sin død i 2008. Gunnar døde i 2012, nesten 95 år gammel.

Laila Sofie kom til verden i 1927, og heller ikke hun fikk ligge på latsiden i oppveksten. Alt arbeid, også barnearbeid, ble sett på som en dyd av nødvendighet, men det var også en læretid. Læring gjennom arbeid var en selvfølge, og kunnskapen kom godt med senere i livet. Hun ble svært dyktig bl.a. til å kare ull, noe hun etter hvert ble ganske lei av. Også hun startet sin yrkeskarriere som hushjelp, først hos presten på Skjervøy og så hos en væreier under evakueringen på Skipnes i Vesterålen. Etter evakueringen arbeidet hun først som hushjelp hos en forretningsmann og deretter som butikkekspeditor på sin bror Avles nye butikk. Etter det gikk hun på Solhov Folkehøgskole på Lyngseidet. Deretter dro hun til Indre Oppedal i Sogn for å bli stølsjente eller budeie. Så ble det husmorskole i Stryn og en kort tid som husmorvikar i Sogndal.

Laila giftet seg med Kolbjørn Oppedal i 1951 og de fikk 3 barn. Kolbjørn var i mange år anleggsarbeider for et selskap som drev med utbygging av vannkraftverk. Laila jobbet som post- og båtekspeditor på deres private bruk på Indre Oppedal. Kolbjørn omkom i en arbeidsulykke i 1964 og Laila satt igjen som enke med tre barn, da var hun 37 år.

Da den yngste av barna var ferdig med ungdomsskolen flyttet hele familien til Bergen. Laila arbeidet en tid i butikk, men gikk deretter hjelpepleierskolen. Hun arbeidet helt til pensjonsalderen på et stort sykehjem i Bergen, og nøt sin pensjonisttilværelse i Bergen med barn og barnebarn rundt seg. Eiendommen på Indre Oppedal er blitt familiens faste feriested. Laila gikk bort i 2019.

Jenny Annie Elisabet, født i 1929 hadde vel en lignende oppvekst som sine to eldre søstre, men kravene til å prestere var kanskje litt mer lempet. De harde trettiårene var imidlertid ingen dans på roser for noen, og krigsårene etterpå var ikke bedre. Selv om en hadde penger, var det lite en kunne få kjøpt og nesten alt var rasjonert. Jenny ble ikke hushjelp som sine eldre søstre, men gikk på folkehøgskole på Lyngseidet sammen med sin søster Laila. Deretter arbeidet også hun hos sin bror Avle på «Fiskematten».

I 1951 giftet hun seg med Torbjørn Nilsen fra Rotsund, og de bosatte seg der. De fikk 5 barn. Torbjørn drev fiske, mest som bas på sildnotfiske, men da hans helse skrantet sluttet han med fiske, og familien flyttet til Tromsø i 1967. Torbjørn arbeidet for et oljeselskap og døde etter lengere tid sykdom i 1999. Jenny arbeidet på røntgenavdelingen på Universitetssykehuset i Tromsø til hun gikk av med pensjon. Jenny var levende opptatt av barndomsheimen Seternes, og hun var der så ofte hun kunne helt fram til dagen før hun døde i sitt hjem i 2013.

Roald Martin, født i 1930. Han kom til verden som nr. fem etter tre søstre, og måtte derfor tidlig utøve mannsrollen, særlig på hjemmefiske, selv om hans søstre ikke helt hadde unngått dette arbeidet. Det hendte Roald måtte ut i båt og ro linefiske før han gikk på skolen om morgenen. Ellers var arbeid på småbruket en selvsagt ting. Han var fast mannskap da de provisoriske husene ble bygd på Seternes og da de nye husene ble bygd opp etter krigen.

Som fjortenåring var han med sin far på ei skøyte fra Vesterålen for å berge ting fra Seternes etter at familien var kommet til Skipnes. Det var nok en sterk opplevelse for et barn. Det var minefelter over alt, og alle fyrlyktene var slukket. Han var kokk på Lofoten som sekstenåring og ellers med på forskjellige fisker, bl.a. linefiske på Nordkappbanen. Roald og moren var med da sjarken «Knut» forliste nær Skjervøy med tolv personer ombord. Alle ble etter noen tid reddet fra båten som i storm og snøvær forliste på et skjer.

Før han startet på sin utenrikseilas gikk han på Risøy Ungdomsskole for sjømenn, og deretter seilte han i noen år utenriks. I perioder hadde han pauser til å gå på alle navigasjonslinjene i Tromsø. Med fullført skipsførereksamen seilte han som styrmann på Østen i noen år. Deretter var han offiser på et fartøy i Fiskerioppsynet, men hoppet av da oppsynet ble lagt under marinen.

Han la sjølivet på hyllen og tok videreutdanning i økonomi, og det førte til mange spennende stillinger, alt fra bank, arbeidsformidling, fiskeriretteliser på Skjervøy, rådmann i Bjarkøy, havnefogd i Brønnøysund og havnesjef i Svolvær.

Roald har alltid vært opptatt av kultur, særlig på det organisatoriske plan. Han var politisk aktiv i hele sitt voksne liv, og han har vært innvalgt i flere kommunestyre og mange utvalg og råd, og stått høyt oppe på lister til Stortinget.

Han var en av hovedarkitektene bak organiseringen av barndomshjemmet Seternes til familieandelslag. I snart 50 år har store deler av familien vært samlet der hvert år, første helga i juli, på tross av at den store søskenflokket er spredt over hele landet.

På sine eldre dager kjøpte Roald seg hus på Lyngseidet der han fikk god havn for sin båt «Losi». Etter rundt ti år som tromsøværing slo han seg altså ned i Lyngen, ikke for å nyte ro og fred, men være nær der noe skjedde. Han var meget aktiv som seniorrådgiver for havner og havneutbygging og han startet og ledet Nord-Troms Kystlag. Han arbeidet også for at Lyngseidet skulle bli stoppested for turistbåter. Roald har skrevet en rekke artikler i aviser og tidsskrifter og han var flittig debattant på mange forskjellige områder.

Roald ble gift med Kari Gundersen i 1964, de hadde to barn. De skilte lag i 1990, og Roald døde i 2014 i Lyngen.

Gunvor Marie født i 1932 og var spebarn da familien flyttet til Seternes. Oppveksten før krigen og krigsårene var vel noenlunde lik det som er beskrevet for hennes eldre søsken. Det kom fire gutter på rad etter henne i søskenflokk, og der var vel ikke alltid like lett å forholde seg til dem. Hun måtte arbeide på lik linje med dem og bror Roald som var et par år eldre. Noe utearbeid ble hun spart for, men til gjengjeld måtte hun delta i husarbeid og ungepass, noe som guttene som regel slapp unna.

Hennes siste år på folkeskolen fikk hun delvis dekket på en internatskole nær Skipnes i Vesterålen under krigen. Så gikk hun på Heimly Ungdomsskole på Finsens men fra da av måtte hun, på lik linje med eldre søsken ut i arbeidslivet. Hun jobbet en kort tid på Fiskarheimen på Skjervøy. Deretter reiste hun til Tromsø hvor hun arbeidet på forskjellige avdelinger på Tromsø Sykehus. Hun tok barnepleien, og arbeide noen år på Kysthospitalet. Deretter gikk hun på handelsskole, og etter det arbeidet hun ti år i en bank. Hun tok hjelpepleierskolen og da kom hun igjen tilbake til Tromsø Sykehus (nå UNN), og var der til hun ble pensjonist.

I 1957 giftet hun seg med Johan Gerhard Walthinsen, de fikk 4 barn.

Gunvor og Johan nøt pensjonisttilværelsen Tromsø, men de bodde omtrent halvparten av året i sitt hus i Torrevieja i Spania. Gunvor gikk bort i 2023

Ole Kristian, født i 1934, er den første av barna som ble født på Seternes. Oppveksten før og under krigen var ikke preget av overflod. Takket være rik tilgang på fisk og egenproduserte poteter og grønnsaker svalt vi aldri, men det var ofte problematisk for mor å finne på noe som vi kunne ha med som skolemat. I skoleåret 1945- 46 gikk vi ikke på skole fordi den var brent under krigen. Det var en herlig tid for oss unger som fikk gå på ski og streife rundt når vi var ferdig med dagens gjøremål. Om vinteren var gjøremålene å hugge ved, bære vatten og transportere torv fra torvsjåen. Dessuten måtte vi stadig av gåre å bryte brom, det var bjørkeris som var tilleggssfor til dyra, men det ga også en fin skitur. I tillegg måtte vi dra fiskeavfall fra naustet. Dette kaltes for «moll» og var et viktig tilskudd i kostholdet for dyrene, Om sommeren måtte vi fiske nok mat til både middag og kveld, i tillegg til arbeide i onnene. Vi trivdes på Seternes og følte oss fri, og det var en stor støtte å ha mange eldre og yngre søsken. Jeg måtte på lik linje med de andre delta i gjenreisningen av Seternes, og selv om det ofte var et slit, lærte vi mange nyttige ting av våre foreldre.

Etter konfirmasjonen deltok jeg på forskjellige fiskerier, og jeg var kokk på Lofoten for et mannskap på ti. Det ble også Finnmarksfiske og sildnotfiske uten at jeg ble særlig rikere av det. Deretter var jeg et halvt år på bl.a. skogsarbeid på Indre Oppedal i Sogn, og etter det gikk jeg på Risøy Ungdomsskole for sjømenn. Derfra gikk turen utenriks. Man kan si at fra jeg var 15- til 26 år var jeg på sjøen, inklusiv sjømilitære på 18 måneder.

I 1960 avsluttet jeg sjømannslivet og jobbet bl.a. i en butikk på Skjervøy. Handel uten skolegang ga ingen fremtid, så jeg tok handelsskolen i Tromsø. Deretter dro jeg til Svalbard, og jobbet et år med

proviant og deretter et år som gruvearbeider. Det ga praksis til å komme inn på et 3-årige ingeniørstudium i Bergen. Deretter arbeidet jeg to år i Bergen kommune med landmåling, og så 13 år på planavdelingen i kommunen. I 1983 ble jeg ansatt som administrativ leder i Bergen og Omland Friluftsråd hvor jeg var i 17 år til jeg ble pensjonert i 1999. Jeg mottok Kongens fortjenestemedalje i gull i 1998 for den jobben.

Jeg var politisk aktiv for Senterpartiet i Bergen, og var en periode i Bergen bystyre og en periode i Hordaland fylkesting. Jeg var og leder i Laksevåg Bydelsutvalg. Dessuten var jeg innvalgt i en rekke styrer og råd, og deltok i noen politiske utvalg, både lokalt og nasjonalt. Jeg var en periode leder for den norske avdelingen for Nordisk Sommeruniversitet og den første lederen av Afghanistankomiteen i Norge. Jeg har skrevet slektshistorie for både mors – og farsslekten og noen historiske artikler som kan leses på min hjemmeside og på Seternessiden.

Som pensjonist etablerte jeg et egent enkeltmannsforetak og var planlegger og rådgiver for bl.a. kulturliv og arealplanlegging på deltid. Jeg avsluttet virksomheten i 2012, og har deretter vært ordentlig pensjonist.

Jeg ble gift med Torun Johnsen fra Bø i Vesterålen i 1954, og vi skilte lag i 1959. Vi fikk to barn og det har blitt fem barnebarn og et oldebarn.

I 1965 ble jeg gift med Sigrun Opheim i Longyearbyen på Svalbard. Vi flyttet til Bergen og har nettopp feiret gullbryllup i Longyearbyen. Vi har to barn og to barnebarn.

Sigmund Edvin født i 1936 og var barn nr. 2 som ble født på Seternes. Selv om jeg ikke var den første, så var jeg til gjengjeld den tyngste jordmor Solvang hadde tatt imot noen gang. Hele 24 merker (6 kg)! Dette fortalte hun meg mange år etterpå.

Oppvekst og betingelser for utvikling for mitt vedkommende var ikke så forskjellig fra Ole Kristians og de andres. Vi ble tidlig fortrolig med at det ble forventet at vi skulle ta vår del i de daglige opp-gavene. Etter konfirmasjonen var vi fri til å stå på egen ben, uten at det ble lagt press på oss i noen sammenheng. Seternes var alltid den kjære hjemmehavnen vi kunne komme til, enten på ferie eller om noe ikke gikk slik vi hadde forutsett. Akkurat det siste er det godt å tenke tilbake på. Det kostet ikke penger for oss å bo på Seternes, men det ble forventet at vi etter noen dager hjemme bidro med litt arbeid når vi likevel var hjemme! Oppgaver var det alltid nok av.

Etter noen perioder med fiske og fraktefart, gikk jeg på maskinlinjen på Aukra fiskerfagskole i 1954, jeg hadde ønske om å kvalifisere meg, med tanke på en maskinteknisk løpebane. Jeg hadde i forkant spart så mange kroner at jeg finansierte skoleoppholdet på Aukra, bortsett fra at jeg på slutten så meg nødt til å send et telegram til far og be om et lån på kr 100 til hjemreisen. Pengene kom raskt!

Etter mer enn ett år til sjøs sparte jeg nok penger til ett år på Tromsø maskinistiskole, og videre ett år på Nyland Akers skipsverft i Oslo. Her tok jeg samtidig et halvt års forkurs ved Oslo tekniske skole, for derved å tilegne meg ferdigheter i engelsk og realfag, med tanke på ingeniørutdanning. På denne tiden var det ikke mulig å låne penger i Lånekassen, en måtte først være godt i gang med studie som borget for sikkert arbeid etter endt utdanning, før lån/stipend kunne påregnes. I Oslo bygget jeg

samtidig på med ett år på Oslo maskinistskole, der jeg tilegnet med kvalifikasjoner som utløste 1. klasse maskinistsertifikat.

Det ble noen år på sjøen som maskinist, hovedsakelig i Willh. Wilhelmsen's rederi i fart på Østen og Australia. I tillegg seilte jeg nærmere ett år som maskinist på turbintanker i bensinfart mellom Gulfen og Øst-Afrika, under Liberiaflagg. Jeg avsluttet min karriere på sjøen som 2. maskinist (sekken) på M/S «Tricolore» i en alder av 28 år i 1964. Mine år i Wilhelmsen var en rik tid, der arbeid, orden og disiplin sto i høysete, og det ble satt pris på dem av oss som viste at vi ville noe med våre liv. Vanligvis ble det gitt karakterer fra tre områder. Som en kuriositet må jeg nevne at det ved a-mønstringen fra «Tricolore» i 1964 sto følgende å lese: Edruelighet, pålitelighet og dyktighet, alle med særdeles! Da må jeg tenke tilbake til min første attest, fra min første båt som 15-åring: «Sigmund er en oppvakt og lærevillig ung mann, han er ærlig og redelig, jeg gir ham mine beste anbefalinger»! I dag må jeg med et lite smil tenke: Fiskeskipperen som den gang ga meg attesten tok kanskje ikke så feil likevel.

Det ble tre års ingeniørstudie, som ble avsluttet 1967. Deretter mer enn 3 år på en utviklingsavdeling for brokontrollsystemer, 3 år som prosjekt- og salgssingeniør i hydraulikk, nærmere 5 år prosjekt- og salgssingeniør med ror- og sidepropeller, før jeg i 1978 startet mitt eget firma SEA-TEK AS. Firmaet har i dag 18 fast ansatte, og drives av min sønn Stephan (www.sea-tek.no). Jeg har fått beholde mitt kontor og sysler med mine ting.

Jeg giftet meg i 1965 med Aline Mosburger fra Bayern i Tyskland. Vi bosatte oss i Spydeberg og har bodd her siden. Vi fikk 4 barn, og er i tillegg beriket med 6 barnebarn!

Offentlige oppgaver i Spydeberg:

- Spydeberg kommunestyre i to perioder.
- Tolv år som medlem av styret for Spydeberg Elektrisitetsverk.
- Elleve år som medlem av styret for Spydeberg Sparebank.

Rolv, født i 1938 forteller her om seg sjøl: Historia mi fram til konfirmasjonen, er vel omtrent slik som de andres. På grunn av krigen, eller rettere sagt året etter, hvor det ikke var skoletilbud, fikk jeg bare seks år folkeskole. I de seks årene hadde vi (så vidt jeg vet) ingen lærere med lærerutdanning. De var såkalte "erstatningslærere", og gjorde sikkert så godt de kunne, men dårlig folkeskole har jeg nok i likhet med alle mine søsken, fått føle på kroppen. Men også jeg fikk ett år på folkehøgskole på Lyngseidet.

Etter ett år yrkesskole i Målselv, var jeg handlanger på bygg, heimefisker, rekefisker og arbeider som rørleggerassistent på Skjervøy vannverk. Jeg flytta til Tromsø, traff Aud og gifta meg 20 år gammel. Bygde eget hus mens jeg var i møbelsnekkerlære og senere på møbelforretning. Vi fikk tre barn. Fra 1963 til 1967 tok jeg lærerutdanning ved Tromsø Lærerskole, noe senere to års videreutdanning (forming og sosialpedagogikk) og ble adjunkt. Jeg arbeidet i grunnskolen i Tromsø og var gjennom årene lærer, inspektør og rektor. I til sammen to år var jeg student (samfunnsvitenskap og juss) ved Universitetet i Tromsø. I fjorten år var jeg tillitsvalgt på alle nivåer i Norsk Lærerlag.

Jeg ble skilt, møtte Liv og sammen fikk vi ett barn. De siste sytten år av min yrkeskarriere var jeg ansatt ved Statens Utdanningskontor i Troms, og som pensjonist etablerte jeg personlig firma og startet Senioruniversitetet 45+ i Tromsø.

Og siden jeg ikke har andre bautasteiner å vise til, kan jeg kanskje også nevne at jeg i sin tid skrev teksten til Skjervøysangen.

Rolv gikk bort i 2023.

Georg Anselm født på Seternes 27. januar 1940 og vokste opp blant mange eldre søsken. Måtte tidlig delta i de gjøremål som lengde og styrke tillot en å mestre. Skolegangen ble for min del 7 år på folkeskole med diverse erstatningslærere. Etter konfirmasjonen var en å regne som voksen, og måtte ut og finne seg noe å gjøre. For min del ble det fiskearbeid på Skjervøy, handlanger for far i murerarbeid, vårfiske på Finnmarka og veiarbeid i Oterstokken. 1956-57 gikk jeg på Solhov Ungdomsskole og i 1958-59 gikk jeg på handelskole. Verneplikten ble avtjent i Ingeniørvåpenet 1960-61. Jeg arbeidet 3 år på Dampskipsekspedisjonen på Skjervøy til jeg i 1964 dro til Svalbard for å tjene raske penger i kullgruvene.

Høsten 1965 begynte jeg ingeniørutdanning med 2 år i Tromsø og ett år i Trondheim, og var ferdig utdannet i 1968.

Jeg giftet meg med Irene Miriam 1967 og vi fikk vårt første barn, Gro Elisabeth i 1968. Siden kom Kjetil og Birgith.

Etter utdanning fikk jeg jobb ved Anleggsseksjonen i Tromsø kommune, først som ingeniør, avd. ingeniør og de siste ti årene som overingeniør.

Jeg er i dag bestefar til 7 barn og jeg har gleden av å ha alle rundt meg her i Tromsø.

Etter at jeg ble pensjonist har jeg opprettet privat firma: "Eiendomsutvikling og byggesaksbehandling" som er registrert i Brønnøysundregistret. Som pensjonist har jeg tatt opp min gamle hobby med å synge kor. Jeg synger basstemme i Tromsø Arbeiderforenings Mannskor, noe jeg setter stor pris på.

Astrid Synnøve, født 1942 på Seternes, og yngst av alle i søskenflokk.

Som alle mine eldre søsken, hadde også jeg arbeidsoppgaver, selv om det ikke var helt de samme, som for eks. barnepass og tunge arbeidsoppgaver som de måtte delta i, men jeg deltok i husarbeid, håndarbeid og fjøsstell.

Jeg fikk poliomyelitt som 11-åring, og hadde etter det noe begrenset kapasitet som også gikk utover skolegangen, men fikk likevel tatt eksamen i de to fagene som på den tid var viktigst, – regning og norsk.

Høsten 1959 flytta vi fra Seternes. Samme høst begynte jeg på Solhov folkehøgskole, praktisk linje, og gikk der til våren etter hvor jeg fikk stilling som kontorassistent i et privat firma. Etter det jobbet jeg i

forskjellige offentlige etater som assistent/fullmektig ved formannskapskontor, fiskerikontor og videregående skole. Senere var jeg tilsatt som rådgiver i bank og saksbehandler på trygdekontor. På fiskerikontoret hadde jeg min bror Roald som sjef. Han var da fiskerirettleder for alle kommunene i Nord-Troms. I den perioden jeg var tilsatt på videregående skole, var jeg også leder for Skjervøy friundervisning.

Underveis i min yrkeskarriere har jeg tatt utdanning i handel og kontor som privatist, Næringsakademiet EDB kontorfag og økonomi i Tromsø, Bankakademiet 2-årig grunn-utdanning, samt saksbehandleropplæring. I tillegg har jeg en rekke kurser relatert til de jobber jeg har hatt.

Jeg ble gift i 1963 med Arne Nikolai Eriksen fra Skjervøy, og vi har fire barn. Jeg har bodd på Skjervøy siden vi flytta hit i 1959.

Ettersom barna ble større, var jeg med i sangkor i til sammen over 20 år. Bl.a. hadde vi konsertsamarbeid med Ola Bremnes, og flere kjente og mindre kjente solister. Koret hadde også konserter i Ishavskatedralen og kulturhuset i Tromsø.